

**Η ΦΛΟΓΕΡΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ
ΜΕ ΤΗΝ ΗΡΩΙΚΗ ΤΡΙΛΟΓΙΑ**

Σάν τόν καλό της, ἀκριβὸ τὸ κάνει ὁ πόθος ὁ ἅγιος
καὶ τ' ὄνομα τ' ἀγνώριστο, καὶ τῶχει πιά καμάρι
σ' ὅποια ζωὴ, καλὴ, κακὴ, πάντα, καὶ μ' ὅποια μοῖρα.

ΛΟΓΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

Πρῶτ', καὶ λιοπερίχυτη καὶ λιόκαλ' εἶναι ἡ μέρα,
κ' ἢ Ἄθῆνα ζαφειρόπετρα στῆς γῆς τὸ δαχτυλίδι.
Τὸ φῶς παντοῦ, κι ὅλο τὸ φῶς, κι ὅλα τὸ φῶς τὰ δείχνει
καὶ στρογγυλά καὶ σταλωμένα, κοίτα, δὲν ἀφίνει
τίποτε θαμποχάραγο, νὰ μὴν τὸ ξεδιαλύνης
ὄνειρο ἂν εἶναι, ἢ κι ἂν ἀχνός, ἢ ἂν εἶναι κρουστὸ κάτι.
Περήφανα καὶ ταπεινά, κι ὅλα φαντάζουν ἴδια.
Καὶ τῆς Πεντέλης ἡ κορφὴ καὶ τ' ἀχαμνὸ σπερδούκλι,
κι ὁ λαμπρομέτωπος ναὸς καὶ μιὰ χλωμὴ ἀνεμῶνη,
τὰ πάντα, ὅμοια βαραίνουνε στὴ ζυγαριὰ τῆς πλάσης.
Κι ὅλα σιμὰ τὰ φέρνεις, φῶς, κι ὅλα τὸ φῶς τὰ δείχνει
μὲ μοῖρα σὰν ξεχωριστή. Τῆς Αἴγινας ὁ κόρφος
ἀσπρογαλλιᾶζει ὀλόχυτος, λαμποκοπᾷ τὸν πάει
σιμὰ πρὸς τοὺς κυματιστοὺς καὶ σὰ γραμμένους λόφους·
καὶ τὸ βαθὺ ἀκροῦρανο σημαδεμένο μόνο
ἀπὸ τὸ μαῦρο ἑνὸς πουλιοῦ καὶ τ' ἄσπρο ἑνοῦ συγνέφου
τὰ πάει πρὸς τὸ βουνόπλαγο, καὶ τοῦ βουνοῦ τὴ ράχη
τὴν πάει σιμὰ στὸ λιόφυτο τοῦ κάμπου, καὶ τὸν κάμπο
τόνε σιμώνει στὸ γιαλό, καὶ τοῦ γιαλοῦ καὶ οἱ βάρκες
στὰ σπιτικὰ κατώφλια ὀμπρὸς τραθᾶν κατὰ τὴ χώρα
ἤσυχα γιὰ ν' ἀράξουνε. Κι ὅλα τὸ φῶς τὰ δείχνει
ἀεροφερμένα πιὸ κοντὰ σάμπως καημὸ νὰ τῶχη
νὰ τὰ ὀρμηγέψη νὰ πιαστοῦν κ' ἕνα χορὸ νὰ στήσουν,
ὅσο πού τῶνα στ' ἄλλουνοῦ τὴν ἀγκαλιὰ νὰ πέση.
Ἔτσι ὀλογύρα τὰ βουνὰ κι ὁ λογγωμένος Πάρνης
κι ὁ ἑλεφαντένιος ὁ Ὑμηττὸς κ' ἢ ἀγέρινη Πεντέλη
βλέπονται κι ὅλο βρίσκονται σὲ συντυχιά μὲ τ' ἄλλα
τὰ πιὸ φτενόγραφα καὶ πιὸ μακριὰ ξαγναντεμένα
βουνὰ τῆς Ὑδρας, τ' Ἀναπλιοῦ, τοῦ Δαμαλά, τῆς Κόρθος·

κι άκρες και λόφοι και στενά και βράχοι κι άκρογιάλια,
Τριπύργι, Φάληρο, Πειραιάς, και οι σκάλες και οι λιμνώνες,
κ' ή Σαλαμίνα άθάνατη, κ' ή έρημική Ψυτάλη
ώς πέρα πού τον άσπρο ναό βασιλική κορώνα
φορεϊ, δειγμένο από παντού, τὸ Σούνιο τ' άκροτόπι.
Κ' ή άττικιά άκροθάλασσα, και ξεχωρίζει μέσα
στην "Άσπρη θάλασσα, και ζή στην άγκαλιά της μάνας,
εὐγενικώτερη απ' αυτή και σάμπως πιὸ γαλάζια.

Σήμερα πρωτοθώρητο, κάτι σὰ θάμα, κοίτα,
πέρα απ' τον κάμπο χάραξε κι απ' τὸ πυκνὸ λιοστάσι
ξαπλώνεται κι ἔλο τραβά στὸ μαγεμένο Βράχο
πού και μικρός, σὰν πιὸ ψηλὸς από τον "Όλυμπο είναι.
Έχει μιὰ ασάλευτη ζωή, και στοιχιωμένη ή χώρα,
μαρμαρωμένοι και οι θνητοί κ' οι άθάνατοι, κ' ή πέτρα
κι άνθος από τήν ὁμορφιά κι άστρο από τήν ιδέα,
και τὰ σκληρὰ κορμιὰ άπαλή πνοούλα τ' ανασταίνει.
Πάντα ὁ ναὸς ὁ μουσικὸς τοῦ στοιχιωμένου Βράχου
κορώνα γύρω ὑψώνεται: σ' ἔλα κι άπάνου απ' ἔλα,
κι από της πλάσης τὰ καλὰ κι απ' τ' άγαθὰ της χώρας,
σάμπως ἔκείνος πιὸ καλὰ και πιὸ άγαθὰ πλασμένος.
Και πάντα οι βρύσες ρέουν ἔκει τοῦ Μύθου κι αναβρῦζουν
της Ιστορίας οι πηγές, κ' είναι τ' αναβρῦσμά τους
πάντα κ' είναι τὸ ρέμα τους της δόξας και της χάρις
τὸ ρέμα και τ' αναβρῦσμα, και της 'Αθήνας' πάντα.
Και πάντα ὁ δωρικὸς ναὸς άπλὸς και τρισμεγάλος
και ή πιὸ λιγνή γραμμούλα του σοφὰ λογαριασμένη,
και σιδεροθεμέλιωτος και φτερωτὸς άντάμα
και λυγερὸς και μ' ἔλο του τ' αλύγιστο τ' ἄλφθο.
Πλάσμα πού ἔνῳ τὰ μάτια σου γιομίζοντας τὰ εὐφραίνει,
στέκει σὰν κάτι τι νοητὸ και καθεμιὰ του άράδα
κι ἔλοι του οι κύκλοι ασύγκριτοι, στοχάζονται, μιλάνε.
Και πάντα είναι τὰ μέτωπα και τὰ πλευρά του πάντα
και πάντα εἶν' οι κολῶνες του και οι ζῶνες και οι κορφές του.
μὲ τὰ σεμνὰ σκαλίσματα, μὲ τὰ λαμπρὰ πλουμίδια,
ρουινές και αἰτοὶ και άστράγαλοι, κύματα, φίδια, ρόδα,

τὰ χρώματα, από τοῦ δεντροῦ τὸ πράσινο, ὡς της ὄχρας
τὸ κίτρινο, τ' ανάγλυφα, τ' άγάλματα, και κείνα
πού άκέρια από τοὺς κόκκινους τοὺς τοίχους ξεχωρίζουν
και παρασταίνουν ζωντανά, πλεμένα καθὼς εἶναι,
τῶν 'Αθηνῶν τὰ ήρωϊκά, της Πολιτείας τὰ τίμια,
κι αὐτὰ πού λιανοχάραγα και μόλις τὰ ξανοίγεις
μέσ' από βάθια γαλανά, θρησκευτικὲς εἰκόνες
λατρείας πού εἶν' ὄλη από χαρά, ζωῆς πού εἶν' ὄλη απ' άνθια.
Και πάντα οι δώδεκα οι θεοὶ σὰν κυβερνήτες είναι
τοῦ κόσμου πού άκυβέρνητος πιὰ στέκεται γιατ' ἤρε
τήν άκριμάτιστη ζωή στὸν οὐρανὸ της Τέχνης.
Κι ἔλο γεννιέται κ' ή 'Αθηνα, και ή γέννα της δὲν είναι
σὰ βρέφους' ὄριμη, τρανή, μέσ' στην άρματωσιά της,
τοὺς 'Όλυμπίους τριγύρω της μὲ βιάς μετρὰ ή ματιὰ της
από τ' άνάερο τίνασμα θαμποὺς και ξαφνισμένους,
καθὼς τινάζεται ἄξαφνα, καθὼς πετιέται άπόφια.
Και πάντα λάμιες μονοβύζες οι 'Αμαζόνες τρέχουν
ἀδάμαστες μὲ τ' ἄλογα τ' ἀδάμαστα και πάντα
τοὺς κόδουνε τὸ δρόμο τους κοντὰ στὸ 'Ιλίσιο ρέμα
γερότεροι απ' τον ποταμὸ λεβέντες 'Αθηνηῶτες.
Κι ὁ πολυτάραχος θεὸς της θάλασσας παλαίθει
μὲ της Σοφίας τή δέσποινα γιατ' ἔνα βασίλειο πάντα,
κ' ή 'Αθήνα τὸ βασίλειο, κ' ἔσύ, 'Αθηνα, ή νικήτρα,
γιατ' εἶν' ὁ νοὺς πιὸ δυνατὸς κι απ' τοῦ πελάου τὸ κύμα.
Και πάντα σ' ἔνα μπλέξιμο γιγάντικο τεράτων,
πού εἶν' ἄτια ὀμάδι και ἄνθρωποι, μὲ ήρώους πού δὲν ἔχου,
από τή φύση δύναμη παρὰ τήν άντρειωμένη
σάρκα και μέσα μιὰ καρδιά, χτυπάνε τοὺς Λαπίθες
οι Κένταυροι, και γονατάει τον Κένταυρο ὁ Λαπίθης.
Και πάντα, απ' της Ιέρισσας τὰ χέρια βλογημένα,
στὰ χέρια οι λυγερὲς βαστᾶν τὰ φτυάρια, και στοὺς σάκκους,
από σπαρτὰ κι από καρπούς της Δήμητρας γιομάτους,
άκουμπιστήρια γίνονται τὰ καλοχτενισμένα
κεφάλια. Και παραδοτὸς από τον ιερέα
στὰ χέρια τοῦ παλληκαριοῦ περνᾶ και κυματίζει
πλούσιος ὁ μυριοκέντιστος παναθηναϊκὸς πέπλος.